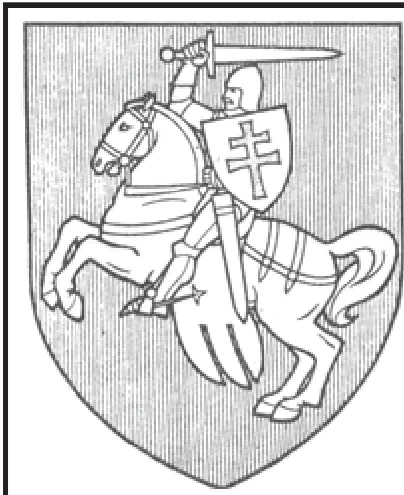

Покліч Волі

ГРАМАДСКА-ПАЛІТЫЧНАЯ ГАЗЕТА ВІЦЕБСКАГА РАЁНА, №16 (143)
КАСТРЫЧНІК 2013 ГОДА

"Покліч волі" ў Інтэрнэце

Зараз наша газета стала размяшчаецца на партале http://kamunikat.org/, дзе зацікаўленыя грамадзяне могуць яе спампаваць са старонкі: http://kamunikat.org/poklicz_voli.html , што у каталагу "Пэрыёдыка" для далейшага выкарыстання яшчэ да з'яўлення газеты на паперы.

ПОГЛЯД РЭДАКТАРА

БЯСПАМЯЦТВА – ШЛЯХ ДА ДЭГРАДАЦЫІ

Ушанаванне паўстанцаў 1863 года пад кіраўніцтвам Кастуся Каліноўскага сёлета ў Свіслачы, нягледзячы на юбілейныя 150-ыя ўгодкі паўстання, сабрала, як ніколі мала людзей, і як ніколі шмат міліцыянтаў у цывільным, сярод якіх некалькі відэапэратараў.

28 кастрычніка ў Свіслачы ўшанаваць паўстанцаў прыехала не больш за 50 чалавек. Пераважна гэта – гарадзенцы, актывісты з Ваўкавыску і Свіслачы і кіраўнік партыі БНФ Аляксей Янукевіч.

Урачыстасці адбываліся традыцыйна: усклалі кветкі на магіле Віктара Каліноўскага — брата Кастуся Каліноўскага на гарадзкіх могілках, затым арганізавана прайшлі па Свіслачы да помніка Кастуся Каліноўскага, а таксама да помніка Рамуальду Траўгуту і ўсклалі там кветкі.

Прамовы выступоўцаў былі кароткія і зводзіліся да таго, што героі Беларусі не забытыя і будуць заўсёды шанавацца нашчадкамі. У Свіслачы зусім не выкарыстоўвалася нацыянальная сімволіка – міліцыянты загадзя аб гэтым папярэдзілі.

Пасля ўсе арганізавана пераехалі ў Якушоўку, на сядзібу Каліноўскіх. Усклалі кветкі каля крыжа, разгарнулі бел-чырвона-белыя сьцягі і праспявалі «Магутны божа».

А цяпер уявіце сабе, каб у Францыі забылі пра Жану Дарк, у Італіі пра Гарыбальдзі… Дадумайцеся да таго, каб у якой іншай краіне ўлада сама не ўшаноўвала ці забараняла, або абмяжоўвала права на ўшанаванне гэткіх вялікіх людзей! Што мусіла тут здарыцца, што за выракі мусілі тут нарадзіцца, каб гэткае адбылося на Беларусі? Ці ведаюць гэтыя забараняльнікі, хто такі той Каліноўскі, хто такі Траўгут і за што іх трэба ўшаноўваць?

Жахліва, але жыццё тут здрабнела да памераў "шчыгрынавай скуры". Людзі запраграмаваныя ўладай і побытавымі ўяўленнямі даўно згубілі, а хутчэй так і не набылі гэткія важныя нацыянальныя духовыя арыенціры, без якіх жыццё для іх ніколі не набудзе эмацыйна-інтэлектульнай каляровасці, водару, смаку…

Цікавасць да беларускай культуры, гісторыі, літаратуры, мовы праяўляюць у розных кутках свету. Па-беларуску размаўляюць японцы, армяне, ангельцы, нават баск *RonceroToledoKristian* не проста вывучаў беларускую, але нават застаўся на нейкі час у нашай краіне дзеля адаптацыі. Асабіста мяне ўразілі ягоныя словы пра нашую мову: "Калі я размаўляю па-беларуску, ці калі нехта са мной гаворыць, нешта ў душы свеціць... не магу гэта апісаць... але падобна на эмоцыі, якія я маю, калі размаўляю па-баску."

Дзіва дзіўнае: замежнікі адчуваюць смак нашае мовы, ейны каларыт, каштоўнасць, а тутэйшыя кажуць, што яна "грубая"…

Цёмнаскуры беларус,мастак, музыка, удзельнік гурта "Reha",тэлевізійны вядоўцаАндрэй Такінданг кажа" Я размаўляю па-беларуску, бо гэта натуральны стан маёй галавы". Пра "натуральны стан" выхадцаў з беларускай правінцыі, што "выбіліся ў людзі" мы з вамі не даведаемся, бо яны пра тое вам не раскажуць. Але думаю пра яго не цяжка здагадацца: за непавагай да мовы і культуры народа, сяродякогатыжывеш, ляжыцьдухоўны заняпад і дэградацыя асобы. Але хіба забароніш людзям іхні асабісты выбар! Трагічна, канечне, калі гэта выбар за тутэйшае насельніцтва зрабілі адшчапенцы, выродкі, манкурты…

Рэдактар

Партал твайго раёна: http://vicebskreg.by

ЖЫВІ ЯК ГАСПАДАР

ПЕРАМОЖЦЫ КОНКУРСУ АГРАЭКАСЯДЗІБ

Аграэкасядзіба «Чыстыя ключы» ў в. Камунарка Бабініцкага сельсавета Віцебскага раёна прызнана лепшай у вобласці ў намінацыі «Захаванне беларускіх традыцый».

У конкурсе змагаліся каля 40 аграэкасядзіб Прыдзвіння. У ліку пастаянных - сядзіба «Чыстыя ключы » Валянціны Паповіч. Цырымонія ўзнагароджання пераможцаў абласнога конкурсу адбылася ў Музеі беларускага кнігадрукавання ў Полацку.

Ініцыятыўнай і прадпрымальнай Валянціне Міхайлаўне ёсць, што прапанаваць гасцям - ад каларыту сельскага жыцця да экскурсіі па фермерскаму падворку і конных прагулак.

У гэтым годзе аграэкасядзібы ў Камунарцы наведалі госці з Расіі , Украіны , Таджыкістана. Літаральна на днях ацаніла гасціннасць Валянціны Паповіч жыхарка Санкт-Пецярбурга. Ужо цяпер у «Чыстых ключах» ідзе папярэдні запіс на навагоднія і калядныя святы. Тыя ж , хтопабываў тут аднойчы, зноў і зноў выяўляюць жаданне акунуцца ў вясковае жыццё з прыстаўкай «аграэка» .

Гаспадары сядзібы для сваіх гасцей ладзяць народныя гулянні на Масленіцу, Купалле і іншыя народныя святы. У будучыні плануюць адкрыць музей сялянскага побыту. Для гэтага ўжо адвялі асобны пакой, падабралі адпаведныя экспанаты: ткацкі станок, калаўроты, маслабойку, а таксама ручнікі і іншыя каларытныя рэчы.

Думаецца, што гэты музей стане папулярным месцам у наведвальнікаў сядзібы, а да шматлікіх падзякаў ад наведвальнікаў «Чыстых крключоў» дадаліся ганаровы дыплом і каштоўны падарунак, якімі была ўганаравана гаспадыня лепшай аграэкасядзібы.

www.pridvinje.by/2013/10

ПАМЯЦЬ

ПАМЁР МАСТАК АЛЯКСЕЙ БІЗУНОЎ

24-гадовы мастак і музыка Аляксей Бізуноў родам з Віцебскага раёна памёр 13 кастрычніка. Няшчасны выпадак адбыўся з хлопцам у Мексіцы, куды ён паехаў працаваць. У выніку падзення з вышыні Аляксей атрымаў шматлікія пераломы, пашкодзіўшы пазваночнік ў трох месцах.

Аляксею Бізунову зрабілі некалькі аперацый, але, на жаль, выратаваць жыццё беларуса не ўдалося. Дабрачынныя рахункі, на якія ішоў збор сродкаў для лячэння Аляксея, цяпер зачыненыя. Родныя і сябрыАляксея дзякуюць усім, хто адгукнуўся на біду.

Жыхары Віцебска неаднаразова маглі бачыць працы маладога мастака ў выставачнай зале Цэнтра сучасных мастацтваў. Аляксей скончыў ВДУ, з'яўляўся лаўрэатам адной з "Арт- сесій".

Акрамя збору сродкаў было арганізавана некалькі дабрачынных акцый у падтрымку маладога мастака. Дзесяткі знаёмых Аляксея і проста неабыякавых людзей цяпер пакідаюць свае словыспачуванні ў групе памяці хлопца.

http://news.tut.by/accidents/370579.html

ВЫЗВАЛЕННЕ

ПАВАЛ СЕВЯРЫНЕЦ НА ВОЛІ

Сустаршыня аргкамітэту па стварэньні партыі "Беларуская хрысьціянская дэмакратыя" (БХД), бы-лы палітвязень Павал Севярынец "удзячны Богу" за тры гады, якія ён правёў у спэцкамэндатуры.

Пра гэта палітык заявіў журналістам 19 кастрычніка ў Менску, куды ён прыбыў адразу пасьля вызваленьня.

На чыгуначным вакзале Менску Севярынца сустрэлі яго сябры і аднадумцы, у тым ліку сустаршыня аргкамітэту БХД Віталь Рымашэўскі, адказны сакратар БХД Дзяніс Садоўскі, старшыня і намеснік старшыні грамадзкага аб'яднаньня "Малады фронт" (Чэхія) Зьміцер і Наста Дашкевічы. Група журналістаў і апэратараў была затрыманая незадоўга да прыбыцьця цягніка ў Менск. ПрадстаўнікоўСМІ адпусьцілі з пастарунку міліцыі толькі пасьля таго, як Севярынец пакінуў будынак вакзалу.

Сустрэча вызваленага палітыка з журналістамі адбылася ўжо на прыватнай кватэры. Паплечнікі па БХД сустрэлі Севярынца тортам з малюнкам партыйнай сымболікі. Расказваючы пра сваё знаходжаньне ў спэцкамэндатуры Купліна, Павел адзначыў, што там быў "звычайны рабочы рытм". "Дзякуй Богу, можна было карыстацца мабільным тэлефонам. Я ўдзячны Богу за гэтыя тры гады, таму што гэта было духоўнае вандраваньне", — сказаў Севярынец.

Паводлеягослоў, умоўна-датэрміновае вызваленьне (УДВ) да яго не прымянілі таму, што для ўлады было прынцыпова паказаць сваю сілу. Да таго ж палітык не пісаў прашэньне аб УДВ.

Севярынец расказаў, што, прыбыўшы ў Менск і даведаўшыся пра затрыманьне журналістаў, ён паспрабаваў прайсьці ў пастарунак, дзе знаходзіліся затрыманыя. Аднак яму параілі хутчэй сыходзіць, адзначыўшы, што, як толькі ён пакіне вакзал, журналістаў адпусьцяць.

21 кастрычнікаСевярынец павінен стаць на ўлік у РАУС па месцы жыхарства, у Віцебску. Патрабаваньняў па працаўладкаваньні яму не выстаўлялі, аднак папярэдзілі, што палітык павінен паведамляць пра ўсе зьмяненьні ў сваім жыцьці — няхай гэта будзе прапіска, сямейнае становішча ці штосьці іншае.

Павал Севярынец заявіў, штомае намер працягваць займацца грамадзка-палітычнай дзейнасьцю.

БелаПАН

АЎКЦЫЁН

УЧАСТКІ ПРАДАДУЦЬ ПРАЗ АЎКЦЫЁН

У Віцебску праз аўкцыён прадаюць 165 участкаў для будаўніцтва індывідуальных жылых дамоў. Сярэдняя плошча аднаго надзела - 10 сотак , а ў цэлым такія ўчасткі складаюць 16,3 гектара.

Яны могуць быць прадастаўлены тым, хто мае намер будавацца, як бясплатна, так і з аўкцыёну - для астатніх жадаючых палепшыць свае ўмовы гараджанаў.

З унесеных у пералік па рашэнні гарвыканкама 165 участкаў 32 размешчаныў дўяно абжытай частцы горада, і іх рэалізацыя вызначана шляхам публічных таргоў. Указ №567 ад 27 снежня 2008г. вызначае конкурсны продаж не менш за 30 працэнтаў свабодных земляў, якія выяўляюцца ў існуючай забудов еабласных цэнтраў. Астатнія зямельныя надзелы з разгляданага спісу знаходзяцца ва ўскраінных раёнах індывідуальнай забудовы – Біцялёва і Тулава. Частка іх гарадскія чаргавікі ўжо нагледзелі і падалі заявы на прадастаўленне для будаўніцтва. Як патлумачыла начальнік землеўпарадкавальнай службы гарвыканкама Таццяна Гузікава, пасля рашэння аб выдзяленні і афармленні інстытутам "Віцебскгіпразем" зямельнай справы яны будуць выключаны з пераліку.

Што тычыцца продажу з аўкцыёну, то гэтую працу, паводле дамовы з гарвыканкамам, выконвае камунальнае прадпрыемства "Віцебскі абласны цэнтр маркетынгу". Вынікі таргоў вельмі розныя, залежаць ад попыту і месцазнаходжання, інжынернага ўладкавання участкаў. Па словах Таццяны Гузиковой, у мінулым годзе пры стартавым кошце 80 мільёнаў рублёў адзін з участкаў прадалі за 412000000. У сярэднім жа ў ходзе таргоў кошт з 40 мільёнаў павышалася да 100-170 мільёнаў рублёў. Пачатковы (кадастравы) кошт выстаўляецца цяпер на продаж пад забудову зямлі ў 10 стандартных сотак і менш вар'іруецца ад 38 да 114 мільёнаў рублёў. Гаворка ідзе аб участках на вуліцах 14-я Полацкая, Шырокая, 1-я Прыбярэжная, Хутарскіх і некаторых іншых.

http://news.tut.by/society/371276.html

ТАКІ ГАНДАЛЬ

АСАБЛІВА "ВЫЗНАЧЫЛАСЯ" КРАМА З ТУЛАВА

У верасні тэрытарыяльным аддзелам кантролю гандлёвай інспекцыі па Віцебскай вобласці Мінгандлю Беларусі ажыццяўляўся кантроль спажывецкага рынку: праведзены праверкі шасці суб'ектаў прадпрымальніцкай дзейнасці. У 22 з 26 правераных аб'ектаў гандлю былі выяўленыя пратэрмінаваныя тавары.

Асабліва "вызначыўся" ў гэтых адносінах магазін №90 у в.Тулава, на долю якога прыйшлася амаль палова найменняў прадукцыі на суму 1,6 мільёна рублёў.

У гэтым наборы апынуліся і прадукты, у асноўным - малако згушчанае, кандытарскія вырабы, чорнаякава, пельмені, і прамтавары – гелі для душа, крэмы для галення і іншае.

Акрамя таго на правераных аб'ектах, падчас праверак зафіксаваныя і такія парушэнні, як адсутнасць у продажы тавараў, прадугледжаных асартыментным пералікам, а таксама аднастайных і выразна афармленых цэннікаў на некаторыя віды прадукцыі, інфармацыі пра нумар або прозвішча той, хто важыць на расфасаваных у гандлёвых аб'ектах таварах, кантрольных вагаў. Таксама была вызначана наяўнасць ў продажы тавараў без інфармацыі для пакупніка пра дату вырабу і тэрмін прыдатнасці і іншыя парушэнні.'

Па зафіксаваным фактах у верасні тэрытарыяльным аддзелам кантролю складзеныя пратаколы аб адміністрацыйных правапарушэннях, і яны накіраваныя ў суды ў дачыненні да 28 работнікаў і чатырох юрыдычных асобаў.

Па выніках собных праверак да дысцыплінарнай адказнасці прыцягнуты 33 работнікі гандлю.

По матэрыялах http://www.21.by/pub/img/skin/main-logo.gifkf

МЫТНЯ

МЫТНІКІ ВЫЯВІЛІ ПАДМАН

Віцебскія мытнікі выявілі недаплату ўвазных пошлін больш чым на 168 мільёнаў рублёў, паведамілі карэспандэнту БЕЛТА ў ведамстве.

Ўтойванне інфармацыі пра тавары было выяўлена ў рэспубліканскім пункце мытнага афармлення "Бігосава-1". Сюды прыбыў грузавы аўтамабіль "Рэно" з паўпрычэпам. Транспартны сродак з таварам "хрыбты, абрэззе ласося замарожанае, абрэззе стронгі і ласося вэнджанае замарожанае" накіроўвалася з Нарвегіі ва Украіну.

На падставе атрыманай інфармацыі, якая з'яўляецца вынікам эфектыўнай працы сістэмы кіравання рызыкамі, быў праведзены мытны дагляд з удзелам супрацоўнікаў аддзела па барацьбе з кантрабандай і адміністрацыйнымі мытнымі правапарушэннямі на прадмет адпаведнасці перамяшчаемых тавараў звесткам, якія заяўлены ў тавара суправаджальных дакументах.

У выніку было выяўлена, што ў некаторых скрынках знаходзіліся замарожаны кавалкі хваставой часткі ласося памерам 10-12 см. без хрэбтовой косці і хваставога плаўніка.

Вага нета не заяўленая ў транспартных і камерцыйных дакументах тавару склала 14 тон.

Розніца паміж сумамі ўвазных мытных пошлін, падаткаў, якія падлягалі б выплаце, пры выкарыстанні такіх тавараў для ўнутранага спажывання, заяўленага і не заяўленых тавару склала больш за 168 мільёнаў рублёў.

http://news.tut.by/economics/370684.html

ЭКАНОМІКА

МАДЭРНІЗАЦЫЯ АЭРАПОРТА ПРАЦЯГНЕЦЦА

У міжнародным аэрапорце Віцебска, размешчаным на тэрыторыі Віцебскага раёна адкрылі новую узлётна-пасадачную паласу. Гэта першая чарга пераўтварэнняў у рамках маштабнай мадэрнізацыі міжнароднага аэрапорта.

Па планах, да 2030 года тэрыторыя аэрапорта павінна ператворыцца ў эканамічны цэнтр з развітай інфраструктурай і тысячай новых працоўных месцаў. Пакуль асноўны транспартны паток – гэтагрузавая авіяцыя і прыватныя рэйсы. Апошнія больш запатрабаваныя летам, у прыватнасці, падчас правядзення "Славянскага базару".

З уводам штучных пакрыццяў з'явіцца магчымасць прымаць у неабмежаванай колькасці цяжкія Іл -76 , Боінг. Гэта дасць магчымасць упэўнена глядзець у будучыню, на бліжэйшыя 10 гадоў.

Каб здаць у эксплуатацыю узлётна-пасадачную паласу было выкладзена звыш 100 тысяч тон асфальтабетону. У эквіваленце гэта прыкладна 100 кіламетраў дарогі шырынёй у 12 метраў.

Як адзначае Аляксандр Калкоў, генеральны дырэктар дарожна-будаўнічага трэста №1 г. Віцебска, кладку абцяжарвалі даволі складаныя гідралагічныя ўмовы. Даводзілася класці дрэнаж, мяняць глеістыя і тарфяныя грунты. Усяго аб'ём выкананых работ склаў 80 тысяч кубоў. Аб'ект пабудаваны за паўгода. Практычна заменена ўсё дарожное палатно, адфрэзеравана старое пакрыццё і выкладзена тры пласты новага пакрыцця.

Ян Сведка

КУЛЬТУРА

КАЛІ РАЗМАЎЛЯЮ ПА-БЕЛАРУСКУ НЕШТА Ў ДУШЫ СВЕЦІЦЬ...

Generation.by працягвае адзначаць на планеце гарачыя беларускамоўныя кропкі. Пасля беларускамоўнага японца мы ізноў вяртаемся ў Еўропу. Наступны малады герой — з краіны Баскаў, якая шукае сваю свабоду пад гарачым сонцам паміж Гішпаніяй і Францыяй. Roncero Toledo Kristian размаўляе і піша па-беларуску.

Матывацыі для вывучэння беларускай у мяне былі розныя. З аднаго боку, было цікава, бо я ў той момант ужо вывучаў рускую і польскую мовы. Потым, мае першыя сябры ў Беларусі калісьці размаўлялі паміж сабой па-беларуску, слухал і беларускую музыку, і мне хацелася быць часткай гэтага. Потым, у мяне ўзнікла жаданне застацца ў Беларусі (хоць на годзік) і я разумеў, наколькі вартая адаптацыя на гэту культуру. Я — баск, і нам таксама прыемна, калі замежнікі вывучаюць нашу мову, не гледзячы на тое, што выдатна мы разумеем французскую ці гішпанскую.

Я шукаў усе магчымасці для навучання беларускай, і гэта рэальна было складана.

Спачатку, пакуль я атрымліваў сваю першую адукацыю, я атрымаў дзве стыпендыі, каб вучыцца летам у МДЛУ з рэпетытарам (гэта быў цуд!). Пачаў слухаць музыку, паспрабаваў чытаць нешта.

Потым, я захацеў больш сістэмна вывучаць, шукаў па ВНУ ў Менску такую магчымасць, але не знайшоў. Нейкая важная жанчына ў адным вартым універсітэце паглядзела на мяне і сказала: «Дык ты хочаш вывучаць беларускую мову? Ох! Бог з табой!»

І ўрэшце, мне прыйшлося амаль у сярэдзіне кастрычніка пачынаць першы курс беларускай філалогіі ў Брэсцкім Дзяржаўным Універсітэце.

Каб вучыць беларускую мову, вельмі добра падыходзяць беларускія народныя казкі — яны вельмі цікавыя. Замежнікі могуць там пабачыць культурныя рознасці і падабенствы з сваёй радзімай. І песні заўсёды дапамагаюць.

У Берасці было некалькі людзей, з якімі я мог размаўляць. Усе астатнія саромеліся карыстацца сваёй мовай (не разумею чаму, бо я сам замежнік і я раблю памылкі).

Я Баск, і ў нас адмысловая моўная палітыка і робіцца ўсе намаганні, каб наша мова не знікла і яны вельмі моцныя. А ў Беларусі я сустрэў шмат людзей, якія саромеюцца размаўляць сваёй мовай (асабліва тыя, што з Палесся). Я нават чуў ад людзей, што беларуская мова не прыгожая як украінская, ці руская. Я лічу, што гэта самае жахлівае, што можна сказаць. Бо твая мова — гэта тваё нутро: думкі і адчуванні, мы ўсе абавязкова пражываем іх па-рознаму, гэта наша асаблівасць, наш сусвет.

Калі я размаўляю па-беларуску, ці калі нехта са мной гаворыць, нешта ў душы свеціць... не магу гэта апісаць... але падобна на эмоцыі, якія я маю, калі размаўляю па-баску.

http://generation.by/news6331.html

АБ'ЯВА

• Каб атрымліваць кожны нумар газеты «Покліч Волі» паведаміце рэдакцыі аб гэтым. Калі не жадаеце атрымліваць газету, то патэлефануйце.

• Калі парушаны вашы правы спажыўца, працаўніка, то даем эфектыўныя парады па абароне права і пошуку бясплатных юрыстаў. Звяртайцеся на адрас газеты «Покліч Волі».

Наша газета стала размяшчацца на партале http://kamunikat.org/ , дзе зацікаўленыя грамадзяне могуць яе спампаваць з старонкі: http://kamunikat.org/poklicz_voli.html яшчэ да з'яўлення газеты на паперы.

НАША ЎЛАДА

ОТКУДА ВЗЯЛИСЬ ДЕНЬГИ НА «ДВОРЕЦ»

Давайте почитаем документы и закончим, наконец, гадать, за какие средства строилась новая резиденция.

«Они даже не знают, сколько это стоит, за какие деньги построено. Там нет ни одного бюджетного рубля». Лукашенко подкинул эту «дразнилку» и уже стало просто делом чести найти «бухгалтерию».

Итак, 17 февраля 2012 года Лукашенко подписал указ № 75 «Об утверждении государственной инвестиционной программы на 2012 год». В нем в таблице 5 есть перечень объектов коммунальной собственности, строительство которых финансируется из государственного бюджета. Между строительством терапевтического корпуса на 100 коек в Осиповичской районной больнице и строительством в Минске квартир для детей-сирот затесался самый обсуждаемый на сегодняшний день объект. На «Административное здание на территории в границах ул. Орловской - просп. Победителей - р. Свислочь» в 2012 году было предусмотрено выделение 200 миллиардов рублей, или 24 миллионов долларов.

Между прочим, это 142 годовых плана по строительству в Минске квартир для сирот и семей, воспитывающих сирот. По крайней мере, если сравнивать с тем же 2012 годом, когда на эти цели из государственного бюджета выделялось только 1,4 миллиарда рублей.

Наступил год 2013-й, стройка, несмотря на кризис и год бережливости, не остановилась. Что не удивительно. Потому как 14 марта 2013 года Лукашенко подписал указ №126, которым вновь обозначил объекты для инвестиций. И в таблице 5 мы вновь видим «Административное здание на территории в границах ул.Орловской - просп. Победителей - р.Свислочь». На нынешний год на объект из госбюджета выделено 974 миллиарда 400 миллионов рублей. То есть 110 миллионов долларов. Теперь это эквивалентно 396 годовым квотам на строительство в Минске жилья для сирот (на 2013 год заложено 2,46 миллиарда рублей).

Одно «административное здание» потянуло из республиканского бюджета больше половины объема годового финансирования строительства коммунальных объектов по всей стране. Это в 10 и более раз больше, чем должно быть выделено средств на все объекты этой категории в каждой отдельно взятой области (кроме Минской). То есть на школы, поликлиники, социальное жилье и тому подобное. Но коль уж Лукашенко вещал студентам, что для него важнее строить квартиры для сирот и многодетных, а не восстанавливать старинные замки, то сравним и с замками. На реконструкцию Коссовского замка, например, в этом году из госбюджета должно быть выделено 1,7 миллиарда рублей. То есть на новую резиденцию радетель народный, историк и скромник «отжалел» в ... 570 раз щедрее.

... Впрочем, главное не это. Главный вопрос: что это было — речи про «ни рубля из бюджета»?

Ответ: очень похоже, что это не провалы в памяти, а просто сказки. Это ведь так приятно, кода ни копейки не потратил, а дворец как-то «по царскому веленью, по моему хотенью» выстроился. Но так не бывает. А бывает, как раз, наоборот: построили дворец, зато не построили десятки детских садов, поликлиник, квартир для сирот.

Мораль той сказки: в грязь лицом с этим дворцом мы не промахнулись.

Светлана Калинкина
«Народная воля»

НАТАТКІ З ВАНДРОЎКІ

ЯК ЗМЯНІЛАСЯ БЕЛАРУСЬ ЗА ЧАТЫРЫ ГАДЫ

Краіна мадэрнізуецца, але страчвае нацыянальную мову, піша патрыярх беларускай дыяспары з Амерыкі.

"...Словам, ад старту да фінішу ўсё наша ліпеньска-жнівеньскае падарожжа – 10 дзён у Польшчы зь Беластокам і 20 у Беларусі – прайшло гладка, прыемна й памятна. Хочацца верыць, што сустрэча наша была не апошняй…

Цяпер тут знаёмыя пытаюцца: «Ну, як там у Беларусі?» Пытаньне ёмістае. Можа й вам будзе цікава пачуць наш адказ.

Мушу сказаць, што за мінулыя чатыры гады зьмены ў вас відавочныя. Значна пашырыўся й мадэрнізаваўся менскі аэрапорт (зь ім мы пазнаёміліся пры адлёце): значна пашырэла электроннае таблё з новымі рэйсамі, больш кіёскаў з сувэнірамі, крамаў з замежнымі бутэлькамі алькаголю й парфумэрыі, перакусачных, банкаўскіх вакон ды іншага.

Пабольшала аўтастрадаў. Новыя, чыстыя, з гладкімі палосамі траўнікаў паабапал. Далейшая хада дарожнага будаўніцтва навідавоку. Прыбыло будаўнічай тэхнікі. Галоўнае, чаго не стае — гэта аўтамабільнай і турыстычнай абслугі. Дзясяткі кілямэтраў без рэстаранчыка, без заправачнай станцыі, бязь месца адпачынку. Па-ранейшаму скупыя, або блытаныя, або зусім адсутныя на бакавых дарогах паказнікі кірунку....

На вуліцах сталіцы пабольшала аўтамабіляў з павышанай доляй навейшых. Амаль у кожнага пешахода пры вуху мабільнік. Людзі выглядаюць крыху лепш апранутымі. Але ўсе па-ранейшаму з авоськамі або мешкаватымі чыноўніцкімі партфэлямі.

Мадэрнізацыйныя зьмены заўважаюцца і ў правінцыі. Зьявіліся кватэрныя туалеты там, дзе іх яшчэ нядаўна не было, душы зь цёплай вадой, машыны да мыцьця бялізны. Мы былі прыемна зьдзіўленыя, пабачыўшы ў раённых Жыткавічах супэрмаркет. Вялікі выбар прадуктаў, хуткая абслуга...

Праўда, калі гаварыць пра заробкі й цэны, то ружовы колер зьнікае. Вочы бачаць, а кішэня не дазваляе. Сямейныя бюджэты трашчаць. Уздоўж дарогаў (падобна як і на Беласточчыне) сёй-той залатвае бюджэтныя дзіркі продажам «дароў» лесу. Але ж такіх прадаўцоў зьнікомая колькасьць. Лес далёка ня ўсім даступны. Дый транспарт каштуе.

Шмат якія гараджане займаюцца «нелегальным вулічным гандлем» (тэрмін менскай адміністрацыі), змагацца зь якім улады заклікалі нядаўна міліцыю ды падатковую інспэкцыю.

Як вынік сацыяльнай дыфэрэнцыяцыі й росту жыцьцёвага ўзроўню часткі насельніцтва, растуць і цэны. А рост цэнаў даймае якраз найбяднейшых. Жанчына ў харчовай краме: «А што ж гэта такое?! Учора батончык быў пяць тысячаў, а сёньня ўжо сем! Вось табе й падвысілі пэнсіі…» Адна рука дае, другая забірае.

Замежныя тавары нагэтулькі пераважаюць сваімі якасьцямі, што ўрад мае праблему з гандлёвым дэфіцытам: валюта ўцякае за мяжу. Урад змагаецца з гэтымі ўцёкамі рознымі спосабамі, у тым ліку этыкеткамі ў крамах: «Зроблена ў Беларусі». Беларусы, будзьце патрыётамі!

За мяжу ўцякае ня толькі валюта, а й маладыя людзі ў пошуку нармальных бытавых умоваў. Наяўны прыклад: настаўнік-пачатковец зь месячнай зарплатай 275 даляраў шукае кватэры ў Менску й даведваецца, што найтаньнейшая аднапакаёўка будзе каштаваць яму 200 даляраў. Вось і ўладкуй свой быт, калі ня маеш дапамогі ад бацькоў зь дзядамі.

Густой заслонай над беларускай зямлёй павісла расейская мова й русіфікаванае маўленьне. Дэнацыяналізацыйныя ўплывы дабраліся ўжо да фанэтыкі, да цьвёрдых і фрыкатыўных гукаў беларускай мовы. У моўна зьнявечаным Менску засталіся адно бледныя сьляды нацыянальнага моўнага скарбу

працяг на стар. 4

ЕЎРАЗІЙСКІ САЮЗ

ПУЦІН ПАДВЕСІЎ МОРКВУ

На саміце еўразійскай тройкі ў Мінску прэзідэнты Беларусі і Казахстана адчувальна прыцiскалі Уладзіміра Пуціна.

І той на выніковай прэс -канферэнцыі ўвечары 24 кастрычніка заявіў: Расія згодная паступова выключыць ўсе канфіскацыі з рэжыму гандлю Мытнага саюза. Ключавым у гэтай фразе ўяўляецца слова "паступова» .

«Я б узяў часткамі. Але мне трэба адразу», - гэтую фразу Астапа Бэндэра ні Аляксандр Лукашэнка, ні Нурсултан Назарбаеў дазволіць сабе не могуць. Давядзецца працягнуць вязкі гандаль з Расіяй, каб паскорыць этапы працэсу. Пры гэтым наіўна спадзявацца, што Масква адмовіцца ад дыскамфортных сустрэчных умоў.

Адсцягніце на пабудову Эміратаў!

Нават па сухіх радках афіцыйных крыніц можна зразумець, што размова на пасяджэнні Вышэйшага еўразійскага эканамічнага савета 24 кастрычніка была вострай.

Падсыпаў перцу казахстанскі прэзідэнт. Ён наракаў на нераўнапраўе, бар'еры ў Мытным саюзе, цяжкасці доступу прадукцыі з Казахстана і Беларусі на расейскі рынак, падкрэсліў, што яго краіна не можа транзітам праз Расею прадаваць электраэнергію ў Беларусь.

Назарбаеў ўпіраў на тое, што трэба было б засяродзіцца на ліквідацыі выключэнняў і абмежаванняў па таварах і паслугах у рамках ўжо дасягнутых дамоўленасцей.

Лукашэнка казаў у тым жа духу: колькасць выключэнняў і абмежаванняў не зменшылася, па некаторых напрамках нават ўзрасла. «Мы не можам прадуктыўна рухацца далей, не выканаўшы нашы папярэднія дамоўленасці », - падкрэсліў ён.

Увогуле, падобна, што на нядаўняй сустрэчы ў Астане кіраўнікі Беларусі і Казахстана ў нейкай меры скаардынавалі намаганні.

Артпадрыхтоўку да саміту ў Менску Лукашэнка правеў 21 кастрычніка, у гутарцы з рэдактарамі краін СНД. Зразумела, што гэта апеляцыя перш за ўсё да расійскага кіраўніцтва. Раней, на прэс -канферэнцыі 11 кастрычніка, Лукашэнка канкрэтна растлумачыў, чаго ён хоча ад Крамля перш за ўсё: каб з 1 студзеня 2014 года былі зняты экспартныя пошліны на нафтапрадукты з расійскай нафты, якія Беларусь прыбытковa прадае за межы Мытнага саюза. Інакш, мауляў, можам гэты саюз і не пацягнуць.

«Мы пералічваем ў бюджэт Расіі за нафтапрадукт, вывезеныя на Захад, чатыры мільярды даляраў. А калі б яны засталіся ў краіне? Я б пабудаваў тут Эміраты», - маляўніча апісаў тады перспектыву беларускі афіцыйны лідэр .

Масква патрабуе сустрэчных саступак

Ну, на другія Эміраты па суседству Расія адразу так вось і не раскашэліцца, аднак відавочна, што Пуцін вымушаны саступаць прэсінгу саюзнікаў.

«Мы разумеем, што для нашых партнёраў важна выключыць вось гэтыя выключэнні, звязаныя з нафтапрадуктамі і нафтай і гэтак далей. Мы гатовыя. Для нас гэта страты бюджэту, але мы гатовыя гэта зрабіць», - заявіў расійскі прэзідэнт на прэс - канферэнцыі вечарам 24 кастрычніка.

Аднак ён тут жа адзначыў, што гэта адным махам не вырашыш: спатрэбіцца час і рух па ўзгодненым плана. «Разлічваем на тое, што і партнёры пойдуць нам насустрач, прыбіраючы тыя выключэнні, якія для іх, як яны лічаць, важныя», - дадаў Пуцін.

У любым выпадку чакаць цудаў ад еўразійскай інтэграцыі не прыходзіцца. Бо аб'яднуюваюцца «бедныя, досыць неразвітыя тэхналагічна, якія перажываюць кучу ўнутраных праблем краіны", адзначыў у каментары для Naviny.by дырэктар Цэнтра еўрапейскай трансфармацыі (Мінск) Андрэй Ягораў.

Да таго ж, на яго думку, ідзе гульня, у якой кожны з бакоў спрабуе атрымаць кароткатэрміновыя выгады, у прыватнасці Беларусь - забяспечыць сабе танныя энерганосьбіты, а Расія - задаволіць свае палітычныя амбіцыі.

«Пакуль Расея будзе плаціць, Беларусь, напэўна, будзе дэманстраваць лаяльнасць» , - лічыць Ягораў. Але пры спробах Крамля выставіць патрабаванні Мінск адразу «займае абарончую пазіцыю», а калі наогул ніякіх выгод не будзе відаць, то «Беларусь зусім хутка і выразна разгорнецца ў іншы бок».

Цяжка ўявіць, як Лукашэнка, які звыкся камандаваць урадам і Нацбанкам, будзе падпарадкоўвацца нейкім устаноўленым наднацыянальнымі органамі параметрам эканамічных паводзінаў. Хоць і заяўляў размашыста на пасяджэнні 24 кастрычніка, што «не варта баяцца перадачы дадатковых паўнамоцтваў на наднацыянальны ўзровень" і наогул «суверэнітэт не абраз».

Увогуле, Пуцін пакуль хутчэй падвесіў моркву для партнёраў, чым паднёс ім жаданыя даброты на спадачку. *(скарочана)*

Аляксандр Класкоўскі
БЕЛАПАН

КАРНАЯ СІСТЭМА

ПИСЬМО ИЗ АДА

Шокирующее письмо прислал из тюрьмы политзаключенный Николай Автухович.

В редакцию «Народной воли» передали статью Николая Автуховича. Этот рассказ о тюремной действительности по-настоящему страшен.

- Я нахожусь в местах лишения свободы за нетерпимость к несправедливости. За то, что открыто говорил о коррупции. Но преступлений я не совершал.

За все время нахождения в тюрьме №1 г.Гродно я не обращал внимания на подлости отдельных сотрудников тюрьмы, которые нарушали мои права. Еще до приезда в эту тюрьму я знал, что мне тут могут создать «особенные» условия содержания, но был уверен, что выдержу любые испытания.

Я не жаловался, когда меня по прибытии в тюрьму сразу поселили в камеру-изолятор и продержали там 255 суток. В этой сырой и холодной камере с бетонным полом, без стола и лавок (что запрещено законом) я сидел бы до конца срока, если бы не случайная заметка в газете. В камере от большой влажности, мокрых стен вещи покрывались плесенью даже в сумке. Гнил матрац. При этом отдельные сотрудники тюрьмы издевательски говорили: «Радуйся, что тебе дали номер «люкс»!» Вот только от такого «люкса» у меня, некурящего человека, из легких начали откашливаться влажные сгустки. В этом «люксе» даже летом приходилось сидеть в шапке, а всю зиму на внутренней решетке окна был лед....

Я не реагировал, когда у матери не приняли продуктовую передачу, которую сами же и разрешили, приурочив к нашему свиданию. Мама на свою небольшую пенсию насобирала денег на 30 кг недешевых продуктов, привезла, а ей говорят: «Не положено!» Разве это не издевательство? Хорошо, что я на свидании подготовил ее к такому варианту развития событий и немного успокоил. А так могла бы и инфаркт получить. Разве можно назвать офицеров, не сдержавших свое слово, мужиками? Они не мужики, мужики так никогда не поступят, тем более офицеры.

Не жаловался я и на медиков, которые игнорировали мои обращения за помощью. За год я обращался к ним 40 раз, откликнулись только 6 раз. Причем посещения врачей заканчиваются одним вопросом: «Так что тебе дать, если у нас ничего нет?» А в ИК-5 врачи честно говорили: «Легче оформить бумаги о твоей смерти, чем лечить». У меня много серьезных заболеваний, но при этом медики тюрьмы ни разу (!) не взяли у меня анализы. И такое отношение не только ко мне - подобные жалобы я слышал от многих осужденных.

На прием к начальнику медчасти я не мог попасть более двух месяцев, хотя исправно писал заявления. А когда попал, то на мой вопрос «Почему встречи пришлось ждать так долго?» он ответил, что от меня никаких заявлений не поступало… Да, это правда, написанные осужденными заявления здесь часто уходят в никуда. Один раз меня отказались выводить к адвокату из-за отсутствия моего заявления. Я не стал писать новое, так как буквально за несколько дней до приезда адвоката я отдал заявление на встречу лично в руки начальнику. Так не должно происходить, но происходит.

Я не реагировал на многие другие пакости и провокации, пока с помощью прокурора Гродненской области, который в январе 2013 года посетил мою камеру, не узнал, что являюсь «злостным нарушителем» режима содержания в тюрьме №1. Как оказалось, на меня еще в октябре 2012 года был написан рапорт о том, что я не реагирую на замечания контролера. Хотя в реальности, таких замечаний и предупреждений не было. И в октябре 2012 года мне, оказывается, вынесли выговор, о котором я случайно узнал в январе 2013 года.

Решение о наложении на меня взыскания не было решением администрации тюрьмы. Они только исполняли приказ сверху. Это был приказ людей, способных влиять на ситуацию в целом. Не простых смертных, а людей, близких к верхушке власти. Видимо, они боятся, что я выйду на свободу раньше отмеренного судом срока и предоставлю доказательства своей невиновности.

Что это за тюрьма, в которой под копирку фабрикуют нарушения рядовые контролеры, а руководство изображает свою непричастность к этому? Почему рядовой «вертухай» не боится лгать и ломать судьбы людей? Нет веры таким офицерам, как бы администрация ни оправдывалась. Не бывает таких совпадений, чтобы дважды - в 2012 году и в 2013 году -- я получал взыскания как раз перед тем, как должны погаситься все предыдущие. Таким образом, мне пришлось выразить протест и располосовать лезвием живот. Все эти меры на совести исполнителей. Другого способа привлечь внимание к данной проблеме уже нет. На протестные голодовки администрация не реагирует. Я протестую, так как завтра этот контролер подтвердит, что на его смене Автухович сам повесился в камере на решетке или умер от сердечной недостаточности.

С 2005 года я нахожусь в неволе и вижу, что ситуация с правами осужденных только ухудшается. За это время я хорошо уяснил, что ни надзирающий прокурор, ни любой другой контролирующий орган не решают проблемы осужденных.

... Примеров расправы над искателями правды достаточно. Не случайно осужденные после своих жалоб попадают в ШИЗО и долго не могут из него выйти, получая дополнительные сроки за всякие надуманные прегрешения. Меня самого много раз выводили из ШИЗО к руководству колонии только затем, чтобы «выписать» дополнительное наказание.

Вседозволенность, безнаказанность, круговая порука лишают сотрудников администраций колоний и тюрем чувства меры в произволе. Они даже перестают скрывать и вуалировать свои изощренные методы вымогательства с осужденных и их родных. Более того, многие сотрудники под предлогом недофинансирования исправительных учреждений умудряются организовывать личный бизнес за счет осужденных и их родственников....

Знаю, что в опровержение моих слов администрациям учреждений не составит большого труда найти нужное количество тех, кто станет рассказывать, как им хорошо живется в колониях и тюрьмах, что всех все устраивает и никто ни на что не жалуется. Но, думаю, все понимают, что несложно вложить нужные речи в уста послушного и зависимого раба. Однако я знаю, о чем говорю, и готов ответить за свои слова. Тем более что за последние 20 лет через тюрьмы и лагеря суверенной Беларуси прошло столько людей, что свидетелей не нужно будет искать. Если каждый, кто пользуется интернетом, разместит свой рассказ или рассказы тех своих знакомых, которые побывали в местах лишения свободы, то мир содрогнется, узнав, насколько в Беларуси прогнила эта система.

Это все в XXI веке, это все «цивилизованная Беларусь». В медсанчасти тюрьмы нет самых простых препаратов от простуды. В Гродненской тюрьме больше года не было стоматолога. Здесь не лечат зубы, а сразу удаляют их. Мой сокамерник мучался с больным зубом с января 2012 года. С этого времени он больше десяти раз записывался на прием к зубному врачу, но так и не попал, уехал в колонию в мае 2013 года. Разве это не приравнивается к пыткам?

Про избиения, провокации, издевательства и разные махинации я могу книгу написать (и, возможно, когда-нибудь напишу). Но пока хочу задать другой вопрос: как долго власть будет маскировать за шильдой «законности, справедливости и демократичности» анклавы рабовладельческого строя, созданные за заборами колоний? Как долго общество будет молчать об этой проблеме или делать вид, что она его не касается? Как долго мы будем закрывать глаза на абсолютный произвол?

(значна скарочана)

"Народная воля"

НАТАТКІ З ВАНДРОЎКІ

пачатак на стар. 3

— на некаторых шыльдах, на вулічных таблицах, дзяржаўных будынках ды ў гарадзкім мэтро, дзе яшчэ лашчыць слых прыемны мужчынскі барытон: «Асьцярожна! Дзьверы зачыняюцца. Наступная станцыя Купалаўская».

Пры ўсім гэтым варажнечы да нашай беларускай мовы, якою мы ўсюды карысталіся, мы не адчулі. Мова нацыянальнай спадчыны, калі яе актыўна не падтрымлівае ўрад і мясцовыя ўлады, застаецца аб'ектам абароны з боку лічаных адзінак і малалікіх групаў грамадзянаў...

Несамавітым аднак застаецца яшчэ сярод многіх беларусаў інтэлектуальны вывіх у паглядзе на нацыянальную мову. І на самой рэчы: з далёкіх вякоў як і зь нядаўных дзесяцігодзьдзяў гучаць ва ўнісон галасы найвыдатнейшых постацяў айчыннай гісторыі, што родная мова Богам дадзеная. Пра гэта казалі й кажуць Францішак Скарына, Леў Сапега, Францішак Багушэвіч, Янка Купала, Рыгор Барадулін ды мноства іхных сучасьнікаў. Але мазгі ў нашых людзей нагэтулькі затуманеныя русіфікацыяй (або палянізацыяй), што нават тыя, хто глыбока верацць у Бога, не разумеюць свайго першароднага грэху, калі яны здаюць на пагібель Божы дар, родную мову.

На гэтым пакуль што спынімся. Паспрабуем прасеяць праз сіта развагі ўсё бачанае й чутае. Ды будзем жыць далей думкамі й мроямі пра родную Беларусь". *(скарочана)*

Янка Запруднік
Самэрсэт

XXI СТАГОДДЗЕ

БЕЛАРУСКІ СУПРАЦІЎ

Здохла свіння. Каб не напала рэквізіцыя, мужык паклікаў суседа і ў поцемках, цішком, адцягнулі яны яе далей ад вёскі ды закапалі без слёз і фармальнасцяў.

-- Свінні заўсёды дохлі, -- кажа. -- Купляем корм у п'яніцаў з фермы. Ад гэтага корма, бывае, і свінні дохнуць, і куры слепнуць. А то і нічога ім не робіцца. Заўсёды так было -- жыццё...

Ну дык вось... Закапалі мы тую свінню, але знайшлася адна актыўная дурніца ды патэлефанавала ў раён. Толькі ў раёне таксама нашы людзі, вясковыя. Не ведаю, што ўжо яны ёй адказалі, але не паехалі. А яна ўсё супакоіцца не можа -- тэлефануе ў вобласць. І вось гэтыя ўжо спецбрыгаду выслалі. Дзякуй мужыку ейнаму, што папярэдзіў. Дык мы работы пакідалі, хуценька дадому кінуліся -- чакаем. Але ж не ведаем, з якога боку яны будуць на нас нападаць, таму цэлую спецаперацыю арганізавалі. Дзяцей на веласіпедах паслалі ў розныя бакі. Мабільнікі ім далі, каб тэлефанавалі адразу, як толькі ўбачаць машыны. А самі -- хто з калом, хто з віламі -- выйшлі бараніць свіней. Усе мужыкі выйшлі! Наша вёска дружная, вы не думайце, хаця адна дурніца ўсё-ткі знайшлася.

І вось едуць. І міліцыя, і ветэрынары, і нейкія пры гальштуках. Мы сталі наўпрост упоперак дарогі, каб нават не даць уехаць у вёску. Старыя, маладыя, дзеці з веласіпедамі... Кажам: "Няма чаго вам тут рабіць, не хварэюць нашы свінні, не аддадзім".

Міліцыянеры -- адразу ўбок (нічога дрэннага не скажу пра міліцыю). А ветэрынары ды тыя, ў гальштуках, давай пагражаць. "Не маеце права. Пасадзім. Аштрафуем. Загад. Супраціў асобам пры выкананні..."

Але мы сцяной стаім. Злосць нейкая і страху ніякага. "Не аддадзім і ўсё, едзьце адсюль".

Яны спрабуюць ехаць -- мы насустрач з віламі. Спыняюцца, людзей душыць баяцца. Крык, мацюкі... Калі б Лукашэнка быў, то, можа б і парвалі яго людзі, не ведаю.

Бабы тым часам выганялі свіней ў калгасную кукурузу: пашчасціла, што поле прама за гародамі. Як справіліся -- то і яны прыбеглі да нас. А ўжо дзе бабы -- там гвалт такі, што не перадаць. Ветэрынар нейкай паперчынай трасе, а адна выхапіла ды на кавалкі. Яны яму і вочы гатовы былі выдраць, не тое што...

Карацей, гэтыя, са спецбрыгады, зразумелі, што тут ужо не свінні, а людзі забітыя могуць быць, і, відаць, спалохаліся.

"Добра, - кажуць. -- Хаця б пакажыце, дзе свінню закапалі".

Ну, ўжо гэтую свінню мы ім аддалі. З ёй яны і паехалі.

Сваіх парсюкоў мы потым яшчэ ці не два дні па кукурузе вылоўлівалі. Усё поле яны патравілі. Дзякуй старшыні, і слова не сказаў, бо ўсё разумее -- чалавек. А вось бабе той, што рэквізіцыю выклікала, цяпер ў вёсцы месца няма, людзі ў вочы плююць. Можа б, і хату спалілі, каб не мужык ейны.

Праўда, вось яшчэ што...

Усе навокал нашу гісторыю чулі, куды ні прыдзем -- распытвалі. Толькі тут недалёка яшчэ адна вёска ёсць, з той жа фермы корм куплялі, дык і там (ужо пасля нас) усё роўна адна лярва актыўная знайшлася. У людзей усіх свіней знішчылі, жывымі палілі, бабкі прытомнасць гублялі. Што ўжо ёй будзе -- не ведаю. Але, паглядзіце, нешта будзе. Людзі ёй не даруюць.

Ды і што яна нарабіла сваім доўгім языком? Навошта? Думала, калі закладзе, ейных свіней чапаць не будуць? Дык усіх знішчылі. І ейных знішчылі.

... Некалі бацька мне прытчу расказваў пра беларусаў: "Выклікаў Бог беларуса і кажа: "Прасі, што хочаш. Толькі тваіму суседу я дам у два разы больш". Беларус падумаў і папрасіў: "Выкалі мне вока..."

Ну, што ж ёсць за людзі?!

x x x

Свінні ў людзей засталіся. Не ўсе, праўда. Што маглі змясціць у халадзільнікі ды маразільнікі -- тое забілі. Астатніх гадуюць. Таму я дурніцай не буду і дзе ўсё гэта адбывалася, не скажу. Хіба толькі пазней, пісьменнікам. Падаецца, што з такімі сюжэтамі новы Мележ можа нарадзіцца. А то і Быкаў...

Светлана Калинкина
"Народная Воля"

Заснавальнік і рэдактар: Саладкі Сяргей Аляксандравіч

Адрас рэдакцыі: г.Віцебск, 3-я Мопраўская, д. 14, тэл. 26-42-02, маб. +375299410197.
Газета выдаецца з траўня 2003 г.

Падпісана да друку 30.10.2013 у 21.05
Наклад: 290 асобнікаў.
Выдаецца адзін-два разы на месяц на беларускай і расійскай мовах.

Рэдакцыя можа друкаваць артыкулы дзеля палемікі, не падзяляючы пазіцыі аўтараў.
Друкуецца пры падтрымцы аднадумцаў.
Распаўсюджваецца бясплатна дабраахвотнікамі.